

González, un porter pe

José Luis González (Elgoibar, 1964), segon porter del València CF, va aturar un penal al jugador del Deportivo, el serbi Djukic, que va donar la Lliga al Barça.

Mirant el penal a càmera lenta, dóna la sensació que just abans de xutar, Djukic bufa fort buidant els pulmons d'aire; això ho va interpretar vostè com que el jugador arribava al baló sense energia i que li donava temps a veure la prolongació de la cama del jugador, intuïnt la trajectòria del baló?

—No, però és clar que per ell era un moment de molta responsabilitat, perquè sabia que s'hi jugava molt, s'hi jugava el campionat de Lliga i era una jugada decisiva per a guanyar-la; llavors, és clar que la responsabilitat li va pesar, perquè saps que si la claves guanyes la Lliga i si la falles, doncs, la perds. Jo m'imagino que Djukic aniria amb por a llançar-lo, però el simple fet d'agafar el baló i intentar fer el gol diu molt al seu favor.

—No va notar que Djukic estava fet pols?

—Jo no vaig pensar gens en la seua responsabilitat; precisament, la meua idea era la de poder parar el penal. Vaig prendre l'elecció que podia llançar-lo cap a la dreta i mira... vaig encertar-la.

—Molta gent ha dit que vostè s'avança una passa abans que ell xutara i que això no està permès en el reglament.

—Sí, però això és... el què et vull dir és que normalment un porter, un poc abans que el jugador llance el penal, sempre es pot moure perquè és quasi impossible quedar-se quiet fins al mateix colp del baló. Això és normal i no passa res; normalment, no se sol sancionar.

—Què li passà pel cap en aquell moment?

—Bé, quan López Nieto xiula el penal, l'única cosa que vaig mirar és que faltava molt poc perquè acabara el partit, que el meu equip podia perdre i que l'has d'aturar perquè el teu equip en traga alguna cosa positiva.

—La seua aturada pertany a la història del València o a la història del Barça?

—Home, és clar que aturar aquell penal, al València li va suposar acabar la Lliga amb un punt més. El que passa és que la importància de la jugada és molt més gran per al Barça.

—És conscient del nombre d'espectadors que deixaren de respirar quan López Nieto va xiular el penal? I quina quantitat d'aquests van tornar a respirar després que vostè agafara el baló entre les mans?

—Vaig parar el penal i els aficionats del Deportivo van quedar decebutos i abatuts, i a Barcelona, doncs, tots satisfets, i contents.

—I tota la Rambla cridant "Visca González!"

—A això no se li ha de donar molta importància. És un moment d'eufòria en el qual es diuen moltes coses.

—Però uns dies abans del partit va declarar als mitjans de comunicació que sentimentalment volia que el Deportivo guanyara la lliga.

—Sí, amb un equip com el Corunya, que és un equip modest, que fa tres anys era a segona divisió, que l'any passat ja va fer una gran temporada i que enguany han estat a punt de guanyar la Lliga, és normal que l'afecionat estiga més a favor de l'equip més feble. A banda, crec que és un equip que ha fet una gran temporada i potser hauria merescut guanyar la Lliga, però mira... les circumstàncies del futbol t'obliguen a aquestes anècdotes. El futbol és molt capriciós i té aquestes coses.

—Una vegada aturat el penal, va alçar el puny en mostra d'alegria.

—Jo, simplement ho vaig fer per una satisfacció personal, pel fet d'haver acabat una temporada de manera brillant; aquests són els meus motius d'alegria. Que hi haja gent que ho malinterprete, és una cosa a la qual no done cap importància perquè conec perfectament el motiu del gest.

—Se sent més odiat o més estimat avui que abans del partit contra el Deportivo?

—Em sent igual. Pense que depèn de la gent; l'afició del Deportivo estarà desil·lusionada, i després del partit, en un moment en què dominen la ràbia i la impotència, s'han pogut dir coses que després, pensant-les fredament, no les sents. Amb això et vull dir que no done cap tipus d'importància a aquests comentaris.

—Hi ha hagut maletí?

—Nosaltres només teníem una prima, que era la del València, i prou. Però era un partit que nosaltres sabíem que el veuria molta gent, tant a nivell estatal com a nivell internacional, i per això tots desitjàvem donar una bona imatge.

—El València CF ha guanyat en impopularitat o en prestigi?

—Crec que el València va fer el que havia

a la història del Barça

RAFA GIL

de fer, eixir al camp, intentar jugar bé i donar una bona imatge. I crec que ho vam aconseguir, per tant, l'equip, d'alguna manera, n'ha eixit reforçat.

—Fins fa unes setmanes el València li buscava equip; dos penals aturats en dos partits seguits li han assegurat el lloc?

—La veritat és que de moment estic molt tranquil, sé que tinc una temporada més en aquest equip i el que he de fer és estar al marge de qualsevol rumor sobre el tema i centrar-me en la meua faena, treballar al màxim i en cas que em toque jugar, fer-ho bé. Ara m'ha tocat jugar per l'expulsió de Sempere i crec que ho he fet a un bon nivell, que és l'única cosa que compta per mi.

—Ha passat de ser titular de la Reial Societat a ser el porter suplent del València, on ja fa dos anys que juga. Per a una carrera esportiva d'aquest tipus s'ha de tenir una mentalitat diferent a la de la resta dels jugadors?

—Per damunt de tot és evident que, de porter, només en pot jugar un; llavors, ja saps que no tindràs les mateixes opcions que puguen tenir la resta de jugadors. Quan vaig arribar aquí, venia de la Reial Societat, on jugava pràcticament tots els diumenges, i venia amb molta il·lusió i amb moltes ganes de fer-ho bé; però al final, qui pren la decisió de quin dels tres porters que hi ha en la plantilla juga, és l'entrenador. Aquest ha pres la decisió que qui ha de jugar és Sempere, i la veritat és que ho fa molt bé, i quan un company ho fa bé, l'única cosa que pots fer és continuar treballant, donar-li suport en tot allò que pugues i res més. Al cap i a la fi, el benefici és per a tot l'equip.

—Paco Roig està fent un València campió?

—Això és el que intenta; està fent una sèrie de fitxages que el temps s'encarregarà de dir si han estat encertats o no.

—Donar la Lliga al Barça en l'últim minut, que aquest vinga al Trofeu Taronja, i la possibilitat que el València participe en el Joan Gamper, pot fer que l'any que ve sigueu més respectats?

—No és exactament això. El que passa és que enguany ha estat una temporada difícil per a nosaltres; difícil i, sobretot, irregular, i això ha comportat que l'equip l'any que ve no jugue la Copa de la UEFA. I quant al prestigi, és clar que poder jugar en tornejos com el Joan Gamper sempre dóna prestigi perquè són importants i els segueix molta gent.

Joan Marí